

Када се вратим уназад, буде ми помало смешно. Пре четири године, у ово неко време, у стрепњи сам кружио по соби, тражећи после матуре своје име на списку кандидата за једну гимназију. Нисам на крају уписао школу коју сам желео и остао сам не сасвим несрећан, али разочаран и несигуран у оно што ће даље бити. О мом „другом избору“, одлученом после дуге дебате са породицом, нисам знао много. Штавише, мислим да је прва ствар којој ме је Прва гимназија научила где се уопште налази крај који се зове Дорћол. Неколико година касније, темељно истраживши сваки његов кутак, могу рећи да одлазим променен, а такође и да мој избор, верујем и других овде, није могао бити бољи. Прво желим да се захвалим нашој разредној, професорки Слатки, на томе што нас је кроз ово искуство, динамично, неретко и напорно, водила родитељски, заузимајући се за нас, али и остајући строга кад је било потребно како бисмо научили шта ће нас све у даљем животу сачекати. Ја посебно морам професорки да се захвалим на томе што ме је у Првој гимназији одучила од лоше навике кашњења. Осталим професорима, наравно, од којих смо добили научну и животну мудрост, а неке осим учитеља сада можемо назвати и правим пријатељима. Захвалан сам друговима из одељења и ван њега јер су присност и подршка какву ови људи пружају појединцу за дивљење. Захваљујем се директору и на крају, Првој београдској гимназији, која довољно година има да се може назвати и својим бићем. На знању које смо примили, зрелости и човечности о које смо се очешали, средини какву је

створила и људима које је окупила. На томе што својом постојаношћу, а не усиљеном строгоћом и стратосферски високим критеријумима држи свој ауторитет и поред имена пружа нам титулу гимназијалаца. На наградама које овде примамо као подстрек да наставимо да радимо оно што волимо и у чему смо добри и на томе што је, сад тек видимо, можда ипак Прва гимназија изабрала нас.

Лазар Видић